

*Kdo mnoho cestoval, mnoho poznal.
Kdo má mnoho zkušeností, bude mluvit rozumně.
Kdo nic nezakusil, málo ví,
ale kdo hodně cestoval, oplývá chytrostí.
Mnoho jsem viděl, když jsem byl na cestách,
porozuměl jsem víc, než umím povědět.*

*Často jsem byl ve smrtelném nebezpečí
a zachránil jsem se jen díky tomuto:
Duch těch, kteří se bojí Hospodina, bude žít
vždyť jejich nadějí je jejich Zachránce.*

/Sírachovec 34, 9 – 13/

Zamyšlení	3
Pozvánka na akce farnosti	4
Pozvánka na akce Střediska ml.....	5
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti.....	6
Laskavý příběh.....	9
Měřím metr no a co!.....	10
Máme se ještě rádi?	11
Senior club	14
Nahlédnutí do Společenství – muži.....	16
Nahlédnutí do Společenství – matky	18
Okénko do střediska	21
Zázraky všedních dnů.....	22
Katecheze	23
Den farnosti	24
Letem světem	26
Od ucha k uchu	27

Rok 2007

Pokřtěni:

David Petr Zajíček	♣ 7. 4. 2007
Radim Tomáš Bína	♣ 7. 4. 2007
Jakub Krupanský	♣ 15. 4. 2007
Jakub Hranáč	♣ 21. 4. 2007
Lukáš Petr Jan Polanský	♣ 28. 4. 2007
Johana Ryšavá	♣ 29. 4. 2007
Vladimír Petr Putna	♣ 5. 5. 2007
Samuel Jan Bosko Bína	♣ 13. 5. 2007
Marina Lucie Grossová	♣ 13. 5. 2007
Michal Jakub Dovrtěl	♣ 27. 5. 2007

Církevní sňatky:

Andrzej Bartoś a Sylvie Hladíková	28. 4. 2007
Pavel Kolčárek a Irena Janáková	12. 5. 2007
Michal Jakub Dovrtěl a Silvia Reisová	27. 5. 2007
Pavel Kotala a Dana Emericiová	23. 6. 2007

Zemřelí:

Lubomír Poláček	
* 30. 3. 1932	† 16. 4. 2007
Markéta Karyová	
* 23. 2. 1917	† 16. 4. 2007
Emil Kramář	
* 10. 3. 1929	† 10. 5. 2007
Jiřina Bartošová	
* 15.12.1913	† 12. 5. 2007

Název periodického tisku: Žabokuk

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501

Místo vydávání: Vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice,

Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70

Texty: P. Josef Daněk, Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Petr Polanský, Lucie Kučerová a členové pastorační rady.

Korektury: Zdeňka Wajdová. Sazba a grafická úprava: Markéta Hudečková. Foto: archiv středisko, farníci. Tisk: tiskem.cz

Příspěvky, návrhy a připomínky k ŽABOKUKu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, <http://brno.sdb.cz>, tel.: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže

Střed: místo pro spočinutí

Kolo je jedním z největších lidských vynálezů. Obrovské kamenné kvádry pro stavbu pyramid musely být kilometry daleko dopravovány na válcích, které se neustále pod kvádry podkládaly.

Pak přišlo kolo. Revoluční na něm je to, že jeho střed tvoří něco zcela nepohyblivého: osa, kolem které se kolo otáčí. Tak je možno naložit náklad, který sám nepohnutě leží, ale přesto je přepravován vpřed.

Tak také život člověka potřebuje nosný, nepohyblivý střed, osu, která vše drží, ale kolem které se vše otáčí...

A právě skrze odpočinek má člověk možnost navrátit se k sobě samému, kde čeká Bůh.

Čas odpočinku proto není žádným luxusem, žádnou promarněnou dobou, není útekem od reality a od všedního života. Naopak! Čas odpočinku umožňuje člověku navrátit se do všedního života posilněný a s větším elánem.

Střed života, ke kterému vše směřuje a ze kterého vše vychází, Ježíš Kristus – On je středem i osou vesmíru a každého člověka, ale i místem spočinutí...

*Pěkné prázdniny a hezkou dovolenou přeje
P. Josef Daněk*

- 24. 5. jsme oslavili svátek Panny Marie Pomocnice křesťanů večerní mší svatou a v sobotu 26. 5. jsme poprvé v historii naší mladé farnosti, která byla ustanovena až 1. 1. 2000, slavili DEN FARNOSTI.
- Od 18. 5. – 26. 5. jsme se nověnou k Duchu svatému připravovali na svato-dušní svátky.
- 27. 5. jsme prožili slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO.
- 31. 5. přijalo v naší farnosti 47 biřmovanců svátost křesťanské dospělosti, kterou jim udělil P. Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze.
- 10. 6. při mši sv. v 11,00 hod. přistoupilo 17 dětí k prvnímu sv. přijímání.
- 30. 6. jsme v roku diecéze – která letos slaví 230 let svého trvání, šli na pouť do katedrály.

Během prázdnin bude změna bohoslužeb:

(tj. od 1. 7.–31. 8. 2007)

- **v neděli:** mše sv. v 7:30, 9:00 a večer v 18:00 hodin (mše sv. v 11:00 hod. nebude);
- **ve všední dny:** od pondělí do pátku bude jen mše sv. ráno v 7:00 hod. a večerní mše sv. bude **jen v sobotu s nedělní platností**. Nahlášené mše sv. ve všední dny během prázdnin budou slouženy ráno. Příležitost večerních mší sv. bude přes prázdniny v kostele v Komíně, a to vždy v 18:00 hodin.

Od 13.–18. 8. 2007 probíhá **Celostátní setkání mládeže v Táboře**, kterého se účastní i naše mládež. Prosíme proto o modlitbu jak za toto setkání, tak i za všechny prázdninové akce a tábory.

1. září 2007 **Diecézní pouť rodin** – Ždár nad Sázavou – klášter

Program:

09:00 – 10:00	Příprava na mši svatou – svědectví rodin, zpívání pro děti
10:00 – 11:00	Pontifikální mše svatá – otec biskup Vojtěch Cikrle
11:30 – 15:45	Program na pódiu, zámeckých nádvořích a zahradě (divadlo, koncerty, workshopy pro rodiče, manžele, mládež, výtvarné dílny, soutěže, lukostřelba, pohádková cesta)
14:00 – 14:30	Od rodiny k rodině – výměna přání a adres mezi rodinami
15:45 – 16:00	Závěrečná modlitba, požehnání, písnička na cestu

23. září 2007 **Pouť brněnského děkanátu** v katedrále na Petrově

Kalendář akcí salesiánského střediska mládeže

ČERVEN

9. Sobotní výlet
cyklovýlet – Vranov
10. Kytice – divadelní představení loutkového divadla Bedruška
14. Animátorské rožnění
15. Konec kroužků
16. Volejbalový turnaj smíšených družstev
17. Závěrečná akademie
21. Hudební výlet
22. O pohár střediska – fotbalový turnaj do 14-ti let
O pohár střediska – fotbalový turnaj pro kluky a muže od 14 let
28. Závěrečný táborák

ČERVENEC A SRPEN – středisko mládeže bude zavřeno

ZÁŘÍ

3. otevření střediska
10. začátek zápisu do nehudebních kroužků
zápis do nehudebních kroužků
17. začátek nehudebních kroužků
24. začátek zápisu do hudebních kroužků

Podrobné informace o provozu střediska o prázdninách a zápisu do kroužků naleznete na <http://brno.sdb.cz/kalendar>

„Smutnej být a nic nemít, to ani Pán Bůh nežádá...”

Do prázdninového čísla jsem si k rozhovoru vybrala „šedou eminenci“ žabovřeské farnosti, bez které ani zámek na dveřích po mši nezapadne: našeho věrného kostelníka, pana Balabána. Domluvit se na termínu k rozhovoru byl zapeklitý oříšek. Jestli jsem kdy měla představu o „klidném důchodku“, tak aktivitami hýřící pan Balabán tento mýtus rozhodně nepotvrzuje.

Pane Balabáne, asi nejsem jediná, která vlastně neví, jaké je Vaše křestní jméno. A příjmení, to nezní tak úplně česky...

Křestním jménem jsem Jan. A o původu svého příjmení mnoho nevím, snad je prý jugoslávského původu, ale tady v Brně je Balabánů hodně.

A vy nejste z Brna?

Ne, pocházím z Lažánek, vesnice u Veverské Bítýšky. Původně se jim říkalo „vápenné“ Lažánky – i můj dědeček tu páčil vápno. Ale pozor, je to místo s dlouhou historií, Lažánky mají původ už ve 14. století! Tam jsem se tedy narodil, pak chodil do měšťanky do Bítýšky a nakonec mě dali rodiče do učení do Brna na textilní řemeslo – nejprve jako přadlák, pak tkadlec. Po ukončení studií maturitou na textilní průmyslovce jsem v roce 1953 dostal tzv. „umístěnku“.

Mladším tenhle termín už moc neříká. Co to znamenalo?

Jednoduše vás vyslali do zaměstnání na určité místo, nemohli jste si vybrat. Já jsem musel odejít až na Ostravsko, do Nového Jičína. Umístěnce se nedalo nijak odporovat, ale mně to bylo celkem jedno. Taky jsem tam zprvu ani moc nepobyl, v červenci jsem nastoupil do tehdejšího podniku Lodena a na podzim už narukoval a vrátil se až za dva roky.

Jaká byla vojna v tuhých padesátých letech?

Velmi tvrdá. Narukoval jsem do Nitry, pak nás převeleli přes celou republiku až do Rakovníka a tam tedy byla vojna jako řemen. Bydleli jsme po 12 mužích v tako-

vých dřevěných barácích, jeden vždy musel mít celonoční hlídku kvůli možnému požáru. A domů jsem se poprvé dostal až po 10ti měsících.

A po návratu z vojny?

To jsem se pak oženil. Moje manželka pochází stejně jako já z Lažánek, známe se už od školy. Ale kvůli té mé umístěnce mě musela následovat na Ostravsko. Ještě se nám tu narodili oba kluci, ale pak jsme se už mohli v 60. letech vrátit domů na jižní Moravu.

Jak se přihodí, že v tkalcovském odborníkovi dříme kostelník?

Když v 90. letech začala stavba kostela, chodíval jsem na brigády. Tehdy tu působil František Vavruša ještě jako bohoslovec, bydlel společně s otcem Baranem. Bohoslužby bývaly v kapliče. Byl jsem čerstvě v důchodu, i když jsem poté ještě chvíli pracoval. Po dostavbě kostela si mě P. Vavruša a P. Brtník vyhlédli a poprosili mě, jestli bych nedělal kostelníka.

Nenapadlo Vás odmítnout? Přeci jen je to dost práce, kromě toho musíte být pravidelně přítomen časně ráno i v podvečer.

Vůbec ne, vnímal jsem to od začátku jako službu. Ráno i večer otevřu kostel, když je třeba ministruji, pomáhám ve středisku s údržbou, s úklidem kostela i venkovních prostor. Ale nebojte se, taky se mi už stalo, že jsem ráno zaspal! Víte, jsem zvyklý pracovat, těší mě to. Raději budu pomáhat než stát v paneláku na balkóně a koukat po okolí.

Prozradím, že pan Balabán je očividně muž dlouhotrvajících rozhodnutí: v tkalcovském oboru pracoval celých 42 let a se svou paní oslaví zanedlouho půl století společného života.

Dnešní statistika rozvodovosti v České republice děsí vysokými čísly, každé druhé manželství nyní končí rozvodem. Ale vy už žijete ve šťastném manželství skoro 50 let.

Ano, s manželkou už jsme spolu dlouho. Domnívám se, že velmi důležité je svého partnera respektovat, nevyvyšovat se. Náš život nebyl vždy procházkou růžovým sadem, ale se zlem, které přicházelo, a s potížemi jsme se dokázali vyrovnat. Když se někdo vůči vám proviní, musíte mu umět odpouštět. Řešením není říct: „Jdi pryč!“ Když k něčemu dojde, musíte se přes to přenést a odpustit. Vyrostli jsme oba v křesťanských rodinách a s tím jsme i vstoupili do manželství. Pro nás je rozvod

naprosto nemyslitelné téma, vnímáme to tak, že jsme si na začátku v kostele slíbili oba věrnost.

Jako věřící rodiče jsme naše kluky přihlásili do náboženství, i když nás verbovali do strany. Nebylo to někdy jednoduché, vyhrožovali mi i ztrátou místa, byl jsem tzv. „politicky nespolehlivý“. Ale odměnou je mi dnes, že oba dva synové chodí i se svými rodinami do kostela na Petrov.

Když mluvíte o křesťanské rodině, co považujete za klíčové?

Trávít hodně času spolu. My jsme například nejezdili na dovolené, ale volný čas jsme trávili se starými

rodiči a dětmi. Ani mi ty dovolené nechyběly, štípalo se dřevo na zimu a jiné práce. Dnešní svět je hodně uspěchaný, rodiče musí být dlouho v práci, pro velkou zaneprázdněnost už nezbude moc času být spolu, to je nemoc dnešní doby.

Chtěla jsem pana Balabána přemluvit, aby se nám svěřil, jak to dělá, že je vždy tak dobře naladěný, ale jenom se usmál a řekl pořekadlo, které by se nám mohlo stát heslem do nadcházejících prázdnin a příštího daňového období:

„Smutnej být a nic nemít, to ani Pán Bůh nežádá.“

Děkuji za rozhovor a také za obětavou službu, kterou mnozí z nás často považují za samozřejmou.

připravila: MAD

Prodám štěňata

Majitel obchodu vyvěsil na dveře cedulku s nápisem „Prodám štěňata“. Takový nápis má velkou moc přivábít děti, a také se hned u něj vynořil malý chlapec.

„Za kolik ta štěňata budete prodávat?“ zeptal se.

Prodavač odpověděl: „Za třicet až padesát dolarů.“

Chlapec zalovil v kapse a vytáhl hrst drobných. „Mám dva dolary a třicet sedm centů,“ řekl. „Mohl bych se na ně podívat?“

Prodavač se usmál, hvízdнул a z boudy vyběhla Lady a za ní se z obchodu rozběhlo pět maličkých chlupatých kuliček. Jedno štěňátko očividně zaostávalo za ostatními. Chlapec najednou ukázal právě na to, které se belhalo vzadu: „Co je s tím pejskem?“

Majitel vysvětlil, že veterinář to štěně prohlédl a zjistil, že nemá kyčelní jamku, takže bude pořád kulhat. Celý život bude chromé. Chlapce se zmocnilo vzrušení. „To štěně si chci koupit.“ Majitel mu povídá: „Ale ne, za toho pejska mi přece nebudíš platit. Jestli ho opravdu chceš, tak si ho vezmi, dám to ho zadarmo.“

Chlapec se rozzlobil. Podíval se majiteli zpříma do očí natáhl ruku a prohlásil: „Já nechci, abyste mi ho dával. Ten pesek má stejnou cenu jako všichni ostatní a já ji taky zaplatím. Teď vám dám dva dolary třicet sedm centů, a pak vám budu platit každý měsíc padestát centů, dokud ho nesplatím.“

Majitel mu odporoval: „Přece si nechceš opravdu toho pejska koupit! Nikdy s tebou nebude moci běhat a skákat a hrát si jako ostatní štěňata.“

Na to se chlapec sehnul a vyhrnul si levou nohavici, pod kterou se ukázala pokřivená a chromá noha s mohutnou kovovou oprou. Podíval se na majitele a tiše dodal: „Já taky dobře neběhám – a to štěňátko potřebuje někoho, kdo mu bude rozumět.“

*Z knihy „Slepičí polévka pro duši“, autoři: J. Canfield, M. V. Hansen
Dan Clark /Odolat bouři/*

připravil: JŠ

Pro děti je tu další tajenka. Posledně jste v ní možná našli „poklad v nebi“, i když sloupečky luštvky tehdy o jedno poskočily, takže se poklad hledal špatně. Promiňte, snad to bude dnes lepší. Až křížovku vyluštíte, objevíte větu. Víte, kdo ji řekl? Kdy? A co tím chtěl vyjádřit? Přemýšlejte, radte se s rodiči, sourozenci, katechety, kamarády. Hezké prázdniny.

Měsíc, kdy jsou Vánoce

Kam chceme přijít po smrti?

Ke komu se modlíme?

Který světec je patronem hasičů?

Na který velký nástroj se hraje v kostele?

Barva ornátu v mezidobí

První osoba Boží Trojice

Zvíře, na němž vjel Ježíš do Jeruzaléma

Táta, máma a děti tvoří...

Jakou přezdívku měl otec Baran?

Jak se jmenuje stát, kde sídlí papež?

Kdo vzal při potopě do archy zvířata?

Jaké slovo říkáme na konci modlitby?

Kdo byl prvním papežem?

Kolik bylo králů, kteří Ježíši nesli dary?

Jaký je největší svátek křesťanů?

Co proměňuje kněz při mši v Kristovo tělo?

Velká svíce hořící v kostele je...

Město, kde Krista ukřižovali

Řád, k němuž patří naši kněží

Při mši u oltáře pomáhají...

Jak se jmenuje tento časopis?

V Indii pomáhala chudým matka ...

Kdo vyvedl Izraelity z Egypta?

Ježíš v Káni proměnil vodu ve...

Jméno brněnského biskupa

(podstatné jméno)

připravila: LK

Jak udržet naživu kouzlo lásky

Kathy vyndala z vozu svoje balíčky. Napadlo ji, zda se už manžel vrátil z práce. „Řekla bych, že ještě ne,“ pomyslela si, když zamířila do kuchyně. Pak uviděla balónky: tučt zářivě barevných balónků vznášejících se u stropu. Z jednoho visely na šňůrce dvě obálky na jedné stálo: „Otevři mne.“ Uvnitř byl kratičký dopis: „Jdi do obývacího pokoje a stiskni tlačítko PLAY na magnetofonu, pak si sedni a přečti si vzkaz číslo 2.“

Kathy se smíchem odešla do obývacího pokoje a pustila si magnetofon. Přivítala ji písnička „Only you“ od její oblíbené skupiny Platters. Kathy bylo krásně! Ta písnička ji přinesla na mysl mnoho krásných vzpomínek z doby, kdy začala chodit s Louisem. Pak otevřela druhou obálku:

Blahopřeji ti! Právě jsi vyhrála Snové rande Uličkou vzpomínek s chlapíkem, který tě miluje tak, že by tě nejraději láskou snědl. Pečlivě se řiď následujícími instrukcemi:

1. *Dopřej si pěnivou, ničím nerušenou koupel. Zavři oči a vzpomeň si, jak nádherné to bylo, když ses takto vypravovala na rande na střední škole.*
2. *Sportovně se oblékni i na večer venku. Musíš si about boty nebo tenisky, kalhoty a košili. Zatímco se budeš oblékat, přehraj si zbytek kazety, aby ses dostala do správné nálady.*
3. *Z domu odejdi přesně v půl sedmé. Projdi Main Street a Pier Avenue. Pokračuj směrem ke krámu na rohu a tam čekej. Vyhlížej frajera se zamilovaným pohledem v očích.*

*Tak do toho a ne ať se moc opozdíš. Čeká tě báječný večer.
Tvoje láska, Louis*

Kathy hořela nedočkavostí, co ji toho večera čeká! Dala si horkou lázeň a byla ve vaně tak dlouho, dokud se necítila dokonale uvolněná. Pak ve skříni našla starou kostkovanou košili, k ní pletenou vestu, džíny, bílé ponožky a tenisky. „Vypadám přesně jako tehdy na střední škole,“ pomyslela si.

Když pak později stála před obchodem, cítila v žaludku motýly – byla vzrušená, ba dokonce trochu nervózní. Pak uviděla Louise, jak s úsměvem kráčí k ní. Na sobě měl své středoškolské sako. Dokonce si učesal vlasy dozadu!

„Nazdar, kočko,“ řekl Louis, „nechtěla by ses se mnou dnes večer podívat do města?“

„Jistě,“ zajíkla se Kathy.

„Vypadáš skvěle,“ dodal Louis.

Kathy se začervenala. „Proč se červenám?“ podivila se v duchu. „Vždyť je to můj manžel!“ Nesmírně se bavila!

„Kam jdeme?“ vyzvíдалa.

„Uvidíš,“ odpověděl Louis.

Nejdříve vzal Louis Kathy do jednoho zastrčeného baru, kde se spolu najedli u pultu, přesně jak to dělávali, když spolu chodili. Pak nasedli do jeho vozu a pustili si kazetu s oblíbenými písničkami z padesátých let. Právě se začalo stmívat, když Louis zamířil do otevřeného biografu!

„Tam jsme nebyli už celé roky!“ zvolala Kathy nadšeně.

Louis koupil praženou kukuřici a oba se uvelebili na zadních sedadlech a dívali se na film.

„Ještě pořád ti zbývá energie?“ zeptal se Louis, když předsavení skončilo.

„Jistě!“ odpověděla Kathy.

A tak Louis zamířil do malého nočního klubu, kde se pořádaly diskotéky ve stylu padesátých let. Louis a Kathy spolu tančili a hodně se při tom nasmáli. Později, místo aby jeli rovnou domů, Louis najednou odbočil z hlavní silnice a sjel na lesní cestu.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Kathy.

„Uvidíš,“ řekl Louis s prohnáním úsměvem.

Pak si Kathy uvědomila, že Louis zastavil. Byli na výběžku, z něhož byl nádherný výhled na město. Louis pustil pásku se skupinou Platters a s jiskřičkou v očích se otočil ke Kathy.

„Chtěla bys se mnou chodit?“ zeptal se.

„Na vždycky,“ odpověděla, když klesla do jeho čekající náruče.

Toto je pravdivý příběh. Vůbec nejkrásnější je na něm skutečnost, že Louis a Kathy spolu žijí jako manželé již pětadvacet let! Dnes se mají rádi ještě víc než tehdy, když se před čtvrtstoletím vzali, protože znají tajemství, jak lásku přimět, aby neustále pracovala pro ně.

Nádherně kouzelný vztah nebudete mít jen proto, že jste do sebe zamilovaní. Sami se musíte přičinit o to, aby vás to kouzlo nikdy neopustilo. Intimní vztah je tím největším darem vašeho života. Dennodenně si zasluhuje chvilku času na svou oslavu. Přirozeně není možné, abyste svému vztahu věnovali denně spoustu času. Ale je třeba se naučit dávat svému partnerovi lásku v malých dávkách každý den.

Malé dávky kouzla

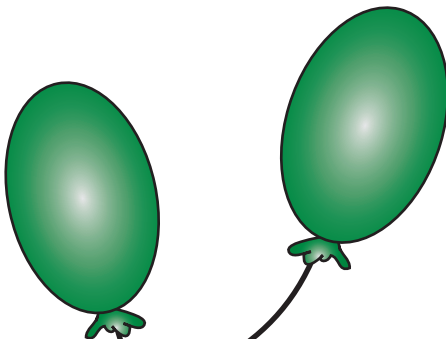
- Věnujte pár minut času tomu, že svému partnerovi hned ráno, po příchodu z práce nebo večer před spaním vyčistíte boty.
- Co kdybyste své ženě vykartáčoval vlasy?
- Pomozte svému partnerovi jen tak z legrace obléknout se nebo svléknout. (Pozor – může se to zvrhnout v záležitost mnohem delší než pětiminutovou!)
- Požádejte svého partnera, aby na chvíli hodil za hlavu všechny svoje starosti a namasíruje mu záda.
- Napište krátký milý vzkaz a umístěte jej tam, kde jej partner nemůže přehlédnout – do jeho peněženky, do její přihrádky s líčidly, na volant jejího vozu, do jeho aktovky, do ledničky.

Větší dávky kouzla

Pro větší dávky kouzla lásky si pro svého partnera musíte vyhradit víc času. Navrhují vám, abyste se se svým partnerem v plánování těchto příležitostí střídali, ale nezapoměňte se přitom ujistit, že v tu či onu dobu budete mít čas oba. Oběma vám to musí vyhovovat a musíte o tom vědět předem. Ani nevíte, jaká to je legrace plánovat taková krásná překvapení a dělat na ně potutelné narážky celé dny, či dokonce týdny předem.

Minimální dávka nutná k tomu, aby kouzlo lásky udržela naživu: jedno překvapení měsíčně. Je nádherné vědět, že každý měsíc pro vás partner chystá nějaké krásné překvapení. Cítíte se milováni a ceněni a zároveň sami cítíte, že víc milujete a dokážete ocenit. Takže ještě před tím, než k překvapení dojde, kouzlo začíná působit!

*Z knihy B. De Angelis – Tajemství lásky
připravil: JŠ*

Michel Quoist v poslední kapitole knihy Bůh mě čeká zmiňuje příběh ženy, jejíž sousedce zemřela matka. Žena sousedce řekla: „Chudák babička, důchodu si moc neužila, ale netrpěla! Měla pěkný život. Zesnula tiše. Je to krásná smrt!“

Jako křesťanka se cítila povinná dodat: „Teď už je šťastná... v nebi! Bude se za vás přimlouvat!“

Jsou to slova, ubohá opotřebovaná slova. A přece, nepošepal nám Bůh už před zjevením Ježíšovým, jaké má úmysly s omezeností lidstva? Náš Otec si nepřál mít děti proto, aby je nechal zaniknout. Ještě předtím, než nás stvořil, chtěl, abychom žili s ním ve věčné blaženosti (Efezanům 1, 1 a dále).

A Ježíš Kristus přišel, aby nám oznámil tuto radostnou zvěst. Je to právě On, kdo nám umožňuje, abychom zvětšili svůj život. Sami bychom to nemohli dokázat. Bůh se stal člověkem, abychom se my mohli stát bohem.

Věčný život, v nějž věříme, není nějaký druhý život, něco, co věřící dostávají zdarma po svém pozemském putování. Tento život je ten Jeho, život vzkříšeného zakořeněný v našem životě. Život, který se v nás každý den rozvíjí do té míry, do jaké se sjednocujeme s Ním. Ježíš říká: „Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ (Jan 11, 25-26) Smrt je jenom přechod, výstup k definitivnímu životu. Pán nás očekává.

Chceme věřit, ale je to tak těžké, když nás naše ubohá představivost vede po bezvýchodných cestách. My si totiž vytváříme nebe „zabydlené zástupy oživených (!) lidí“, kteří se šťastni procházejí za tlukotu křídel armády andělů a archandělů. Ale proč se máme snažit představit si to, co je nepředstavitelné?

Kdyby dítě v matčině lůně mělo vědomí, mohlo by pochopit, co ho čeká, kdybychom se pokusili mu to popsat? Pochopilo by nový život? V plném světle? Včetně lásky, jíž bude prožívat? Podobně je na tom člověk rodící se z lůna země. Je omezený a slepý, nemůže si představit, jaký bude, až se „narodí“ a vyjde jako dokonalý člověk v dokonalém světě, vrchovatě naplněný štěstím. Nebe není místo, ale stav. Být v nebi znamená milovat v rytmu Boží Trojice.

Oplakáváme smrt drahé bytosti a nemusíme se za to stydět. Ježíš oplakával svého přítele Lazara. A přece, musíme to vidět jasně. My nepláčeme nad zesnulými, ale nad sebou. Pláčeme, že už je neuvidíme, nebudeme se jich moci dotknout, políbit je. Pláčeme nad tím, že zde nejsou,... zatímco oni jsou přítomni, ale je to jiná přítomnost. Již zde na zemi, když matky říkají odcházejícím synům: „Jdi, budu s tebou,“ neklamou je. Skutečně budou s nimi. Není to však fyzická přítomnost, ale přítomnost lásky. Ježíš, dříve než nás opustil, řekl: „Budu s vámi až do konce časů.“ My ho nevidíme, ale je zde. A protože jeho láska je nekonečná, je nekonečná i jeho přítomnost.

Není mrtvých! Naši zemřelí žijí. Jsou s námi a my jsme s nimi. Je to přítomnost lásky. Každý den jsme si navzájem blíží, protože jejich láska je pomalu očišťována a proměňována v lásce Ježíšově. Naše láska se také očišťuje od svých nánosů (od touhy mít druhého pro sebe), když přijme utrpení z rozloučení: jedni i druzí se nacházíme v očištění.

Ježíš Kristus nás všechny nese v sobě. Přišel shromáždit rozptýlené Boží děti. Jsme údy jeho těla. Čím více jsme sjednoceni s Ním, tím víc jsme sjednoceni navzájem. My – poutníci na zemi – a ti, kdo překročili hranice světa a času. Jsme nekonečný národ živých.

*Podle M. Quoista
připravila: LK*

Málo žen tuší, že i muži mají duši – aneb o duchovním cvičení mužů

Od roku 2004 se na faře v Čučicích u Oslavan scházejí muži z naší farnosti, aby se v odloučenosti od svých každodenních starostí inspirovali ignaciánským duchovním cvičením. Pomáhá jim v tom tiché prostředí, denní modlitba, účast na svátostech a rozhovory s exercitátorem a kobyliským farářem otcem J. Brtníkem, který sloužil jako farář v Žabovřeskách. Cvičení regulérně trvá po dobu 30-ti dnů, ale z praktických důvodů se rozděluje do čtyř týdnů, ve kterých se postupně rozjímá: o hloubce hříchu a Božím milosrdenství, o opravdovém poznání a odhodlání k následování Krista, o bolestném vnímání a prožívání zakoušení Ježíšova utrpení a o pocítování veliké radosti nad zmrtvýchvstalým Ježíšem.

Toto dělení jsme ještě podělili na polovinu, takže cvičení se konala od čtvrtka večera do neděle. Letos v dubnu se konala první polovina „třetího“ týdne cvičení, který je zaměřen na vnímání a zakoušení Ježíšova utrpení. První „týden“ se konal na podzim 2004 a v zimě 2005 a druhý „týden“ se konal na podzim 2005 a (namísto v zimě) na podzim 2006.

Rozvrh cvičení řídí den podle následujícího pořádku: modlitba, snídaneň, první úvaha, rozjímání, druhá úvaha, rozjímání, adorace v kostele, oběd, přestávka, káva, třetí úvaha, eucharistie, večeře, modlitba, společná rozprava na určené téma, modlitba a spánek. Těžištěm jsou rozjímání (rozumové a paměťové zpracovávání úvah), ve kterých se dostavuje větší porozumění pro jednání nás samých a často i pro jednání Boha. Dokonalejším způsobem zpracovávání úvah je setrvání v zaujetí a v otevřenosti vůči Bohu (volní zpracovávání úvah), což se chápe jako pravá škola vnitřního života.

Cvičení se zúčastňují muži z naší farnosti nejrůznějšího věku, nejrůznějšího vzdělání a nejrůznějšího profesního zaměření, kteří se dokáží vzájemně sdílet ze svých zkušeností a svého poznání v souvislosti s tématy cvičebních „týdnů“ a vytvářejí tak společenství, v jehož středu je Kristus.

V prostředí čučické fary, kde si muži sami hospodaří, vládne přiměřená „klášterní“ atmosféra, kdy účastníci v době rozjímání v tichu a osamocení zpracovávají (každý po svém) úvahy podle tématu cvičení. Tato atmosféra je přerušena jen

v sobotu večer, kdy po modlitbě následuje volnější beseda nad sklenkou vína. Letos, v nádherném počasí, jsme i přestávku po sobotním obědě strávili společně na procházce po okolí.

Všeobecným přínosem cvičení je zbavit se toho špatného, co do křesťanského života nepatří, hledat, jaký plán má Bůh s naším životem a rozhodnout se ho uskutečnit. Osobní přínos cvičení je však nepochybně pro každého zúčastněného zcela jiný, ale právě takový, jaký každý potřebuje pro svůj vlastní život. Společným přínosem všech, jak doufáme, je hlubší přilnutí k Tomu, který nám všem dává svoje milosrdenství.

Sv. Ignác z Loyoly prohlásil, že nejdůležitější osobou cvičení je „Pán, který se sám sděluje jemu oddané duši tím, že ji přivine ke své lásce a chvále a uschopní ji pro cestu, na které mu bude moci sloužit“. Máme naději, že duchovním cvičením naší duše v oddanosti Kristu budeme v této službě schopni obstát.

text: Oldřich Buráň

Společenství „Modlitby matek“ (MM)

Společenství „Modlitby matek“ daleko přesahuje hranice naší farnosti. Předtím, než si začnu povídat s koordinátorkou tohoto hnutí v České republice, paní Růženou Fialovou, se pojdme krátce podívat do historie neuvěřitelného úspěchu Modliteb matek. Od svého založení v roce 1995 se totiž bleskurychle rozšířilo do více než 80ti zemí světa!

A přitom na počátku stála britská podnikatelka Veronica Williams, která se otřese-na četbou statistik o nebezpečí drog, násilí atd., kterým čelí současné děti, rozhodla modlit se švagrovou Sandrou za své děti a vnuky. Bez jakékoliv propagace se povědomí o Modlitbách matek rychle rozšířilo po celé Anglii a Evropě. Dnes má tato ekumenická organizace členky i v zemích jako je Nikaragua nebo Rusko.

Postupem času se ustálila forma a vedení skupinky Modliteb matek. K založení postačují 2 matky (ale mohou to být i svobodné ženy nebo řádové sestry), které se setkávají jednou týdně a modlí se ustálené modlitby z brožury, která je stejná ve všech zemích světa. Následují prosby, díky a chvály, doplněné spontánní modlitbou, sdílením, čtením z Písma a nakonec konkrétními modlitbami za své rodiny. U modlitby na stole nechybí kříž – znamení Spasitele, svíčka – znamení světla a košík – symbol Pánových rukou, kam odevzdávají matky své děti.

Spiritualita MM je jednoduchá, spočívá v úplném odevzdání se do rukou Božích. Veronika to v poutavé knize „Radost z odevzdání se!“ přibližuje následovně: „Především cítím, že by namísto „odevzdání se“ mohlo pomoci přemýšlet v termínech „svolení“, poněvadž stoprocentní odevzdání se pro mě prostě znamenalo dát Bohu plné svolení k tomu, aby byl Bohem mého života. Rozumím tomu tak, že „odevzdáním se“ a „svolením“ zvu všemohoucího Boha do mého života a prosím, aby mě vedl po svých cestách, a dávám mu plné svolení, aby mi dal vše potřebné k tomu, abych byla opravdu šťastná a vedla život v plnosti. V tomto „svolení“ mu rovněž dovoluji, aby mě proměnil v osobu, jakou měl v plánu a změnil všechny oblasti mého života, které změny potřebují, abych mohla žít v pokoji a radosti. Pán je tak něžný a milující; trpělivě čeká, až ho budeme stále víc a víc zvát do našich životů.“

Modlitby matek dnes tvoří součást komunity SOLACE (v překladu „útěcha“), kterou Veronica Williams založila a která dnes zahrnuje i vzniknuvší hnutí Modlitby otců, protože i otce oslovila tato myšlenka, a modlitebního hnutí Děti víry, kde se pro změnu modlí děti za své rodiče.

Ale teď už nechme hovořit paní Růženu Fialovou:

Modlitby matek jsou specifické v tom, že se nenabízíme, nesnažíme se medializovat, ale čekáme, kam nás pozvou. Na začátku totiž Pán řekl Veronice: „Neboj se, já ti budu otvírat dveře a přivádět lidi.“ Když nás chtějí v nějaké farnosti poznat, zavolají nám a my vyrazíme, samozřejmě chceme, aby vše bylo se souhlasem kněze. Povíme v krátkosti o MM, pak většinou svědčíme a nakonec se v krátkosti spolu pomodlíme. Na takový výjezd vždy jezdíme v tandemu, zatímco jedna hovoří, druhá ji posiluje modlitbou. Krom toho, já nemám žádný orientační smysl, takže potřebuji navigátora...

Setkáváte se někdy ve větším počtu?

Ano, organizujeme různé akce, např. jednou ročně v září je celorepublikové setkání matek. Tam vždy vytvoříme skupinky a každá žena v krátkosti řekne nějaké svědectví. Na závěr pak nejsilnější svědectví zazní přede všemi, často jsou velmi silná, např. když hovořila maminka, která přišla o dítě. Ale toto svědectví, jak přežít těžkou situaci, aniž bychom propadli malomyslnosti, bylo velmi silné. V hnutí MM nás spojuje vědomí, že i když my spíme, někdo se na světě modlí za naše děti.

Kdybych měla zájem založit skupinku MM, mohu?

Nejlepší je měsíc se modlit a čekat na další pokyny od Pána. Také se musíme zbavit vlastních představ, s kým se chci „kamarádit“, ale přijmout lidi, které mi Bůh posílá. Modlitba ve společenství má velký význam. Když se rozhodneme jednou týdně věnovat spolu se sestrami náš čas Bohu, musíme vytrvat, protože Bůh na nás čeká. Nelze to lehkověrně rušit, protože se mi to zrovna aktuálně nehodí. Musíme brát zodpovědně slib setkávání. Jednou se mi stalo, že jsme měly mít skupinku, ale nikdo nepřišel. Rozhodla jsem se, že na to tedy budeme s Pannou Marií dvě, a rázem přišly další dvě ženy.

Vidíte nějaké změny v rodinách žen, které se modlí v MM?

V našem zpravodaji je jich uvedená řada, stejně tak zaznívají i na setkáních. Po rodině mohou vyžadovat změny, ale napřed se musím změnit já sama. Když na nás naše děti vidí důvěru v Boha, sami to pak také budou chtít zkusit. Jak po nich můžeme chtít, aby mu důvěřovali, když to nevidí ani u nás?

Jak vy chápete spiritualitu MM, Veroničin termín „odevzdání se“?

Naše důvěra v Boha musí být dětská, ve smyslu, že On může všechno, že může změnit život můj i mých blízkých. Ale naše děti nejsou naším výlučným vlastnictvím, jsou nám jen svěřeny. Musíme je odevzdat Boží vůli, ne naší.

Jako všude mezi lidmi, i v modlitebních skupinkách asi někdy vznikají různá pnutí a střety...

Proto se ve vedení vždy střídáme, nikdy to neleží na nějakém „tahounovi“. Modlitba je služba, na začátku prosíme Ducha Svatého, aby se ujal vedení, my jsme jen nástroje. Nekritizujeme se mezi sebou, každá má odlišné vedení modlitby. Ale samozřejmě tam, kde je jednota, tam je Bůh, ovšem ďábel se ji snaží rozbít. Nebezpečí číhá v momentě, kdybychom si chtěly třeba příliš radit v manželských věcech, vždy musíme mít na mysli, že své děti a problémy odevzdáváme Bohu, ne sestrám. Jednou jsme např. radily jedné sestře s nějakým manželským problémem, ale neznaly jsme všechny okolnosti a nedopadlo to dobře, v podstatě to byl výraz nedůvěry v Boha. Z těchto důvodů také udržujeme přísnou zásadu mlčenlivosti, s čím se matky při setkání svěří, nesmí být vyneseno.

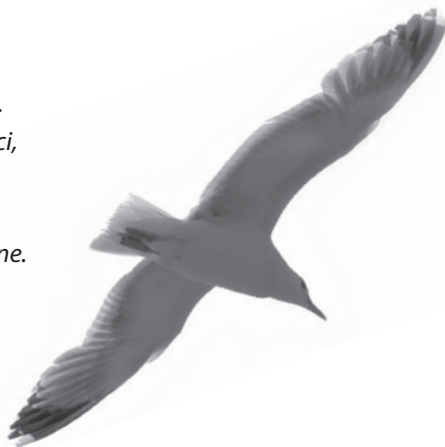
Paní Fialová zve všechny ženy, které zaujala myšlenka Modliteb matek, že mají možnost přijít se podívat do otevřené modlitební skupinky, která se schází na ul. Orlí v 17 hodin, v pondělky a čtvrtky v 15:30 hodin a úterky a pátky v 9:30 hodin.

Děkuji za rozhovor

rozhovor připravila: MAD

MODLITBA Z BROŽURKY „MODLITBY MATEK“

*Tak jako jsi chodil, láskyplný Spasiteli,
přes pole Galileje,
chod's nimi místo mne.
protože jak léta utekla a ony vyrostly,
už je nemohu doprovázet, musí chodit samy.
Bud' mým hlasem, když je přitahují hříšné věci,
Bud' tou rukou, která podrží jejich ruce v mé.
A jako tvá požehnaná Matka vedle Tebe,
dobrý a milující Ježíši, ved' Ty naše děti za mne.*

Internetová soutěž na www.janbosko.cz aneb salesiáni letos slaví...

Žabovřeskou farnost a středisko mládeže reprezentovalo celkem několik soutěžících. Za všechny z nich uvádíme reportáž od Pavla Fráni. Ve dnech 18. – 20. 5. 2007 jsme se zúčastnili finálového kola soutěže o Donu Boskovi v Pardubicích. Po 3 měsíce jsme surfovali po netu a hledali informace o této postavě, četli jsme knížky a snažili se vtouct si do hlavy

co nejvíce informací. Toto snažení se vyplatilo a tak jsme se my, „the best of Brno – Žabiny“, dostali do finále a svým počtem 11 lidí ve finále jsme předešli všechna města i díry v ČR včetně Prahy. Celou soutěží nás provázel a pečlivě udával správný směr Martin Běhal. Má určitě nemalou zásluhu na tom, že nás postoupilo tolik do finále. Každý týden měl pro nás společně s dalšími spolubratry a zaměstnanci čas ve středisku mládeže a doporučoval nám tu správnou knihu, ve které bychom našli odpověď na danou otázku. Pak jsme společně s ním odjeli rychlíkem do Pardubic. Dvouhodinovou cestu jsme si vychutnávali v podobě luxusního cestování, které nám nabídl ČD: seděli jsme namačkaní v uličce, protože kupé bylo plné a průvodčí, který chodil tam a zpátky, nám šlapal po nohách. Po strastiplné cestě jsme nakonec do Pardubic dorazili. Sobota byla soutěžním dnem. Ale byla by chyba, aby si někdo myslel, že když se hrálo o hodnotné ceny, vládla mezi námi nějaká nepřejícnost. Nikdy jsme se nesehtkali s tím, že by někdo někomu vzal nenápadně životopis Dona Boska a vyhodil mu ho z okna nebo že by někdo zašeptal druhému do ucha: „Zkus mě porazit a urazím ti nohu!“ Mezi námi soutěžícími, vládla velmi přátelská atmosféra, což nás velmi překvapilo a potěšilo. Samotné finále se skládalo ze 3 disciplín: test, bludiště, multimediální soutěž a odpolední aktivity na čerstvém vzduchu.

Při závěrečném galavečeru byly vyhlášeny celkové výsledky. Být mezi první dvacítkou z 380 soutěžících není vůbec špatné, ale výborné. V různých kategoriích se na předních místech umístili: Boris Mičánek, Veronika Vejlupeková, Patrik Šafář, Jana Řehulková, Martin Kužela, Pavel Frána. Celkově sečteno, odmocněno a podtrženo, nenapadá mě nic, co bych celému finále soutěži vyčetl. Všechno bylo vyvedené, a proto můžeme doufat, že v nejbližší době bude další internetová soutěž a že zde bude někdo, kdo nás bezpečně provede, jak to dělal Martin Běhal. Martinovi a ostatním organizátorům soutěže patří velký dík za to, že vytvořili takovou výbornou soutěž.

text: Pavel Frána

Jak matka k času na modlitbu přišla
aneb není se na co vymluvit...

Bylo, nebylo, ... byla jsem klasická matka. Zaměstnaná s třemi dětmi, s milovaným, stále zaměstnaným manželem. A tak jsem tvrdě nestíhala. Udělat si čas na modlitbu během pracovního dne z mého pohledu nepřicházelo v úvahu. Vždyť musím ráno honem nachystat svačiny, vyhnat potomky z postelí a následně i z domu. V práci nevím kam dřív, a kdo ví, jestli všechno stihnu v pracovní době (nestihnu). Odpoledne ... Co mám povídat, zaměstnané matky ví své a ostatní ať si domyslí.

Večer tak krátká modlitba před spaním, a pak jen spááááát. Až toho najednou bylo moc. Začala jsem chodit po doktorech. Původně mě měly od dlouhých minut (hodin) v čekárnách zachránit knihy. Moc ráda čtu. Zkuste ale číst s úpornou bolestí hlavy, či s rozkapanýma očima.

Najednou mi to došlo. Dostala jsem úžasný dar – čas na modlitbu. A pohádky je málem konec. Teď vím, že čas strávený ve frontě u pokladny, v dopravním prostředku, při dlouhé cestě do práce nebo při jakémkoliv úmorném čekání je vlastně dar. Dar pro moji i vaši modlitbu.

/autorka si přála zůstat v anonymitě/

Ta naše morálka...

Prázdniny, čas dovolených a poutí jsou za dveřmi. Hurá! Člověk už je jednou nohou na cestě a slyší slova prarodičů, rodičů, partnera, dětí nebo vnoučat : „A nezapomeň na slušné vychování, na morálku!“ Mám pocit, že morálka (hlavně katolická) je vnímána jako jakýsi systém zákazů a příkazů, nějaká nucená nesvoboda... Podobně jak nám v mládí říkali: „Muchomůrky netrhej, jinak umřeš a všechno co najdeš, tak mi nejdřív ukaž!“ Ale je morálka opravdu o tomto? Morálka, alespoň podle moudrého otce V. M. Fila, je především o něčem jiném. V morální teologii je velká část věnovaná ctnostem. Ctnost je trvalá a pevná dispozice, ochota, zběhlost dělat něco dobrého“ (srov. KKC 1833). Sv. Tomáš Akvinský říká, že úkon ctnosti není nic jiného, než dobré užívání svobodné vůle, ať už ve vztahu k sobě nebo k druhým. Ctnost pomáhá všechno dobré konat rychle, zmužile, ochotně, velkodušně a bez extrémů. Jak takový člověk jako já, ale ke ctnosti přijde? Některé dostáváme přímo od Boha, některé si musíme pěstovat sami. Od Boha dostáváme v první řadě víru, naději a lásku. To jsou nejdůležitější ctnosti pro celý křesťanský život. Pak jsou to dary Ducha svatého – dar moudrosti, rozumu, rady, síly, poznání, zbožnosti a bázně Boží. Mezi ty ctnosti, o které se snažíme sami patří **moudrost, spravedlnost, statečnost, mírnost...**

O moudrosti katechismus říká: „Moudrost uzpůsobuje praktický rozum k tomu, aby za všech okolností rozeznával naše pravé dobro a volil přiměřené prostředky k jeho konání. (KKC 1835) O spravedlnosti zas, že: „Spočívá v trvalé a pevné vůli dávat Bohu a bližnímu to, co jim patří.“ (KKC 1835) Na svých cestách, poutích, dovolených, ve volném čase s rodinou, přáteli nebo v samotě, všude tam můžeme zkoušet dělat nové dobré skutky, skutky lásky, skutky milosrdenství, snažit se rozpoznávat pravá dobra i potřeby druhých. To všechno nám pomáhá v rozvíjení ctností. Je to často dřina, bolí to, ale začínat můžeme snadněji třeba právě tehdy, když vypadneme ze stereotypu všedních dnů. Takže netrhejme ty muchomůrky, ale pojďme dál, pojďme cestou blahoslavenství... (Mt 5, 3 – 10). Právě teď.

*Přeji krásnou poutí!
připravil: PP*

Den farnosti

Dne 26. května 2007 jsme v naší farnosti při příležitosti svátku Panny Marie Pomocnice společně oslavili Farní den. Počasí se nadmíru vydařilo, nažehlené blůzky sice byly hned propoceny, ale to nám nebralo nadšení, že se všichni můžeme radovat ze společného trávení slunečné soboty. Mše pod širým nebem s protiúpalovým bleskovým kázáním otce Josefa v délce 4 minut snad utkví v paměti také díky překrásnému hudebnímu doprovodu naší scholy, která pak ještě neúnavně doplňovala program lyrickým zpěvem a hudbou až do pozdního odpoledne. Po občerstvení ducha následovalo občerstvení trávícího traktu: sekaná se snoubila se salátem, kofola s pivem, ovoce a dětem ledňáky, káva a nepřeberné množství vynikajících domácích moučníků, které odhalily ve skromných žabovřeských farnicích cukrářské mistryně.

Po chvilce oddechu už proudila pod stany živá zábava, větší ratolesti byly odlákány na zábavný program, a my ostatní jsme řešili, jak si bez daru bilokace popovídat s maximem nám drahých bratří a sester. Ve 14.00 hodin rozjel svižný moderátorský tandem, tvořený Jirkou Zichem a Kristýnkou Přehnalovou, na podiu program, ve kterém se nám představila různá společenství operující v žabovřeské farnosti. Senioři, modlitební společenství, rodiny, farní sbor, charita, scholička atd. – dozvěděli jsme se o spoustě podnětů, jak smyslně trávit volný čas, a nápadů, kde všude bychom se mohli zapojit. Odpoledne plynulo jako o závod, nikdo se nám nezranil, nepraskl přejezením ani nebyl užehnut, jen pod tújemi se objevil bobeček jednoho žabovřeského farníka, které se, zaujato tolika atrakcemi, nestihlo vzdálit na toaletu. V 17.00 hod. jsme poklekli k závěrečnému požehnání a šťastní, nabití novými zážitky, jsme se pomalu rozešli do svých domovů. Dík patří všem organizátorům, a abychom se vyhnuli jmenování – snad jen nápoděda, že veleorganizátor má svátek 21. 3.

Kéž se nám v příštím roce vydaří Farní den tak jako letos!

text: MAD

Velehrad 2007 – dny lidí dobré vůle

Již osmým rokem se konají na Velehradě oslavy státního svátku u příležitosti Dne slovanských věrozvěstů, jejichž cílem je postavit most mezi všemi lidmi dobré vůle (bez rozdílu národnosti, politického přesvědčení nebo náboženského vyznání). Projekt, jehož vlajkovou lodí je Večer lidí dobré vůle, poukazuje jak na hodnoty židovsko - křesťanské kultury, tak na působení svatých Cyrila a Metoděje v našem geografickém prostoru, ba i na vznik české vzdělanosti a státnosti.

www.velehrad2007.cz

Katolická charismatická konference

Katolická charismatická konference se uskuteční 25.–29. července 2007 v Brně v areálu výstaviště BVV. Motto konference: *„Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy...” (Jan 13,14)*. Záštitu nad konferencí převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a také hejtman Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek. Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby. Pozvání na konferenci přijali letos tito přednášející: Archimandrita Sergiusz Gajek, misionář a apoštolský vikář řeckokatolické církve pro Bělorusko, dále P. Cyril Vojtěch Kodet, OCarm., Th.D., S. M. Veronika Barátová z Komunity Blahoslavenství, Mons. ThDr. Michael Slavík, PhLic. Kateřina Lachmanová, Th.D., Mons. Mgr. Tomáš Holub, PhDr. Josef Zeman, CSc., Petr Hejl, DiS., z diakonie Betlém, R. D. Angelo Scarano, S.L.L. a další.

<http://hazard.jcu.cz/konference/index.html>

připravil: PP

„Zasnoubit se, víš, to znamená, jako když ti dám k Vánocům kolo, ale smíš na něm jezdit teprve o velikonocích.“ Malý chlapec přemítá a za chvíli se zeptá: „Ale trochu zazvonit na zvonek bych si snad už směl?“

Vyučování náboženství patnáctiletých. „Která je první svátost?“ táže se farář. „Manželství,“ odpovídá Milada. „Ale ne, první svátost je křest.“ „Ne v naší rodině, pane faráři,“ nedá se Milada. „My jsme slušní lidé a víme co se patří.“

Maruščina babička má chřipku. Mamin-ka dceři připomíná, aby nechodila k ba-
bičce do pokoje, protože chřipka je na-
kažlivá. Před spaním připojuje Maruška
k večerní modlitbě prosbu: „Pane Bože,
uzdrav naši babičku, ale moc se k ní ne-
přibližuj, má nakažlivou chřipku!“

Kaplan se ptá malého Daši:
„Máš už pro postní dobu nějaké dob-
ré předsevzetí?“ „Ano. Nedám našemu
psovi žádného burťa.“

Farář zjistil, že mu chodí mládež na za-
hradu na hrušky. Chytit se mu je však
nikdy nepodařilo, tak alespoň přibil
na strom ceduli s nápisem: „Pán Bůh
všechno vidí!“ Do příštího dne zmizely
další hrušky a na cedulce přibyl vzkaz:
„Ale neprozradí nás!“

Kaplan vysvětluje dětem: „Když někdo
vezme druhému věc a ponechá si ji,
i když není jeho, je to krádež. – Petře, ty
nedáváš pozor!“

„Ale jo, pane kaplane!“
„Skutečně? Takže, co jsem, když ti
ukradnu čokoládu z kapsy kabátu?“
„Kouzelník, pane kaplane.“

Dva kluci se perou po vyučování nábo-
ženství na prostranství před kostelem.
Nová katechetka řekne káravě starší-
mu z nich: „Styď se, copak jsi zapoměl,
co jsme právě probírali? Miluj svého
bližního, jako sám sebe!“
„To vůbec není můj bližní, to je můj bratr!“

Tomáš sedí nad domácím úkolem
a okusuje tužku. Nakonec se zeptá otce:
„Tati, můžeš mi říct, kdo to byl Hamlet?“
„Tedy,... víš, Tomáši,...“ odpoví mu otec,
„kdo z nás dvou má dělat úkoly? Vezmi
si Bibli a podívej se raději sám!“

připravil: JŠ

*Prázdniny jsou za dveřmi
hurá, hurá, hurá
dovolená začíná
srandy bude fůra*

*odpočiňte od práce
život bývá těžký
vydejte se do přírody
na kole, či pěšky*

*přejem hodně sluníčka
do duše i na líčka
vzpomínáme v modlitbách
ať se Vám vše zdaří
ve zdraví se sjdeme
všichni zase v září*

Vaše redakční rada

